

af 8de Januar 1887 har erholdt Indfødsret meddelt, men han har ikke opfyldt den Betingelse, som er stillet i Loven, at han inden et Aar efter bemeldte Lovs Straftræden at regne skulde meddele Attest om at være løst af sit tidligere undersaatlige Forhold. Denne Attest er først indkommen til Ministeriet i 1889.

Bed foreløbig at gennemgaa Lovforslaget og dets Motiver har jeg fundet enkelte Afvigelser fra de hidtil gældende Regler for Indfødsrets Meddelelse, og jeg skal i saa Henseende nævne som den væsentligste, at Nr. 101, 104 og 109, der alle tre ere fødte i Tyskland, kun have haft Ophold her henholdsvis 6, 7 og 6 Aar, uagtet Reglerne ere, at Personer, der ere fødte i Tyskland, skulle have opholdt sig her i 15 Aar. Men jeg skal ikke paa Sagens nuværende Standpunkt undersøge, om der ikke findes Data, som berettiger til, at disse Personer ere optagne paa Lovforslaget. — Under Nr. 32, 33 og 34 findes der opført tre Personer i en Alder af 15, 3 og 1 Aar. De ere alle tre fødte af danske Forældre under Ophold i Sverige og indkomne hertil i indeværende Aar. — Der findes under Nr. 106 ligeledes et Barn paa 4 Aar, som ogsaa er født af danske Forældre, men i de nordamerikanske Fristater, og indkommet hertil i forrige Aar. Ser jeg hen til Loven om Indfødsrets Givelse af 8de Januar 1887, vil det ses, at der blev givet Indfødsret til Professor Warmings toaarige Datter og til to Børn af Baron Zytphen-Abeler, som kun vare 5 og 9 Aar, og tager man Hensyn til Loven af 10de Februar 1888, vil man se, at der deri meddeles Indfødsret til 4 Børn af Navnet Münter, hvilke vare i en Alder af 13, 11, 7 og 5 Aar. Det vil derfor findes fuldstændig i sin Orden, at i alt Fald de 3 førstnævnte Børn ere optagne paa dette Lovforslag, da Forholdene for disse Bedkommende ere aldeles lige med de sidst omtalte, og jeg maa udtale, at jeg er enig med den højtærede Indenrigsminister i, hvad han ytrede ved Indfødsretslovens Behandling i forrige Sæssion her i Tinget, nemlig, at man maatte anse det for fastslaaet, at naar danske Forældre i Udlandet fik et Barn og vendte tilbage med det for at tage fast Ophold her og lade det opdrage her paa Dansk, maatte

man kunne give et saadant Barn Indfødsret, uanset, hvor længe det har været her. Som Følge deraf vil for saadanne Børns Bedkommende Fordringen om, at de skulle være komne til Skæls Aar og Alder, saa at de selv kunne begære Indfødsret meddelt, bortfalde. Efter at der saa ofte har været talt om den lette Afgang for vore nordiske Frænder til her i Landet at erholde Indfødsret, og siden man har peget paa, at Opholdet var saa kortvarigt, at der kun fordreides 5 Aar, kan den Oplysning maaske interessere, at der paa dette Lovforslag, hvor der findes opført 62 Svenskere og Normænd, ifkun er 2 — jeg undtager de før omtalte 3 smaa Børn — som kun have været her i 5 Aar. Alle de øvrige have været her i længere Tid og de fleste i en betydelig længere Aarrække. Hvad de to nævnte angaar, er den ene, Nr. 40, i det Tilfælde, at han har haft et tidligere Ophold her før end det sidste paa 5 Aar og ejer fast Ejendom her i Landet, og den anden, Nr. 112, er løst fra sit undersaatlige Forhold til Sverige og er i Djeblikket Menig ved Gardehusarregimentet. Jeg antager imidlertid, at det høje Ting som sædvanlig vil henvise denne Sag til Behandling i et Udvalg, og jeg skal derfor ikke udtale mig yderligere, men anbefale at stemme for Sagens Overgang til anden Behandling.

Judenrigsministeren (Singerlev):

I det væsentlige er dette Forslag affattet i Overensstemmelse med de Forslag, der nu i mange Aar aarlig ere blevne forelagte, og man har ganske sikkert gjort sig Tid for efterhaanden at komme til nogenlunde sikre Regler eller i alt Fald at anerkende visse Regler, som skulle være gyldige ved Spørgsmaalet om Meddelelse af Indfødsret. Men jo mere jeg har beskæftiget mig med denne Slags Spørgsmaal, er jeg kommen til det Resultat, at man, samtidig med at følge disse Regler, hvert Aar paa ny maa anvende et vist Støn. Det ærede Medlem, der tog Ordet, nævnte, at Børn, som fødes af danske Forældre i Udlandet, straks bør have Indfødsret, naar Forældrene komme tilbage og tage fast Ophold her i Riget, og det er jeg fuldstændig enig med ham i. Dette er ogsaa konsekvent fulgt hidtil. Det er et efter min Mening mindre heldigt Forhold i Lovgiv-